International
Nordstrand - Bredsted 23 februari 2018
DRIFT

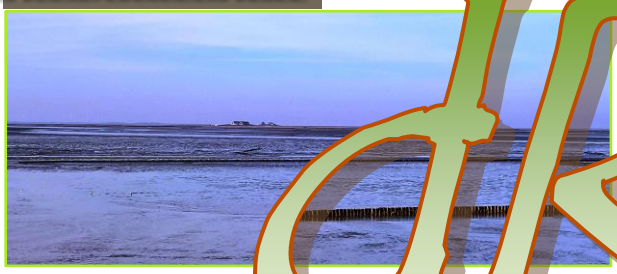

Ochtend, de velden zijn bedekt met een laagje rijp. Wij hebben afscheid genomen van Frau Karsten. Omstandig drukten we handen en het leek er zowaar op of zij wat was aangedaan door ons vertrek. Wij zijn brave en goede kerels. Dat is zeker en dat wisten we al langer.
De zon prikt door een dunne nevel. Onze weg loopt over een laag dijkje, de Hambürger Deich, dat ons naar het noorden voert. Vanwaar deze dijk, zo dwars door de landen? Alles is geschiedenis hier en getuigt van een ooit gevoerde strijd met het water. Nu is het vooral ook een ankerplek voor huizen, die lekker hoog tegen de dijk zijn aangebouwd. En wij kunnen vanaf de dijk ver kijken. Wat toch weer een mooie, frisse ochtend met overal en bij voortduring zingende veldleeuweriken.

Dan staan we aan het begin van de nieuwe dijk, op de plek waar we gisteren ook al waren. De dijk die in 1985 is aangelegd om een deel van de Waddenzee af te sluiten voor het zout en zo vruchtbare landbouwgrond te creëren. Allemaal mislukt, dat wil zeggen die landbouw dan. We trekken noordwaarts langs deze dijk en houden de binnenkant, de ingepolderde kant dus, aan. Wederom hebben we goed zicht op tientallen, misschien wel meer dan honderd brilduikers die al mooi naar zomerkleed gaan. We hebben het er al een tijdje over gehad. Wanneer zal de eerste zeearend zich melden? En zie daar is hij. Onmiskenbaar groot en zwaar. Alle ganzen pest hij op, die in fraaie, luidruchtige formaties overtrekken.

Als we weer de zeekant van de dijk nemen, hebben we uitzicht op die merkwaardige, hooggelegen boerderijen die, zo lijkt het, eenzaam en kwetsbaar midden op het wad liggen. Uitzicht op een hallig: Nordstrandischmoor. Daar moeten we heen. Er loopt immers een dammetje met smalspoor naartoe, ruim drie kilometer lang. Daar moet ook te lopen zijn, zo is onze overtuiging. Aan het begin van het dammetje treffen we echter een bord dat zegt dat het verboten ist der Deich zu betreten wegen Küstenschutz. Een trein, dat zal gaan, maar wandelaars, die veroorzaken gevaar voor de dijk. Begrijpen doen we het niet en ons er iets van aantrekken al evenmin. Het loopt wat ongelukkig zo tussen, over en langs spoorrails en bielzen, maar we schieten lekker op en hebben goed uitzicht over het wad. Plots worden we opgeschrikt door een zwaar geluid en het gebonk van ijzer op ijzer. Een treintje meldt zich. Nu ja, een treintje? Het is meer een metalen kubus op wielen die zich voortbeweegt. Het geval stopt en een vriendelijke vrouw vraagt of we soms mee willen rijden. Dat slaan we natuurlijk niet af. En zo grommend en bonkend bereiken we de eigenlijke hallig. Het telt drieëntwintig inwoners, onder wie vier schoolgaande kinderen. Men leeft van de schapenteelt. Dat is tenminste het officiële verhaal. In werkelijkheid is het toerisme dat de boel hier draaiende houdt. Al is de gasthof nu, in dit koude winterseizoen, gesloten.

We maken een rondje om en over het hallig. Een wandeling door open land. Zonneschijn, weidsheid met boerderijen hoog en veilig op hun Warfen. De hogere gronden rondom deze warfen zijn kwelderachtig met aan de zeezijde een kade, opgetrokken uit mooie gelijkmatig gevormde rotsblokken waarover het goed wandelen is. Vanaf het wad waaien vogelgeluiden aan, vooral scholeksters. Aan de landkant de wederom onophoudelijke zang van veldleeuweriken. Bij het haventje van Halber Weg treffen we nog twee meiden die in een elektrisch voortgedreven golfwagentje komen aanscheuren over de enige verharde weg van het eilandje. Ze zijn niet erg toeschietelijk, verlegen dat vooral. We vragen hen iets over schoolgaan en andere bedrijvigheden hier op het eiland. Tot je veertiende kun je hier naar school. Daarna moet je voor onderwijs naar de vaste wal. Tot nadere informatie over andere vlakken van het leven zijn ze niet te verleiden. Een jongetje, dat in het gezelschap van z'n hondje het eiland over fietst, ontroert ons. Als we bijna weer terug zijn bij de spoordam treffen we nog wat andere toeristen, gezeten op een platte wagen die voortgetrokken wordt door een trekker. Men doet jolig.

Tijd voor een korte mijmering. Dit hallig is natuurlijk een fenomeen. Zo kwetsbaar en zo open ligt het temidden van de elementen. Stoer zou je kunnen denken, maar toch word ik ook overvallen door enige droefenis bij de aanblik van de hoog gelegen, eenzame boerderijen. Wat doe je hier toch de hele lange winter lang met vrouw en kinderen? Niets te beleven, niets te doen. In een soort winterslaap voor de buis?

We wandelen terug over de dam. Helaas is er geen treinverkeer. We halen herinneringen op aan vergelijkbare wandelingen in barre en verre oorden. Daar moest je op je qui-vive zijn. Niks geen gammele dieseltreintjes, maar zware voortdenderende sneltreinen die van geen uitwijken wilden weten.

Terug bij de dijk heet het Lüttmoor. Het beste is er bij ons wel af. Een telefoontje naar ons overnachtingsadres te Bredsted is voldoende om de uitbater, voorzien van een automobiel, onze kant op te laten komen. Wat is het leven toch simpel.

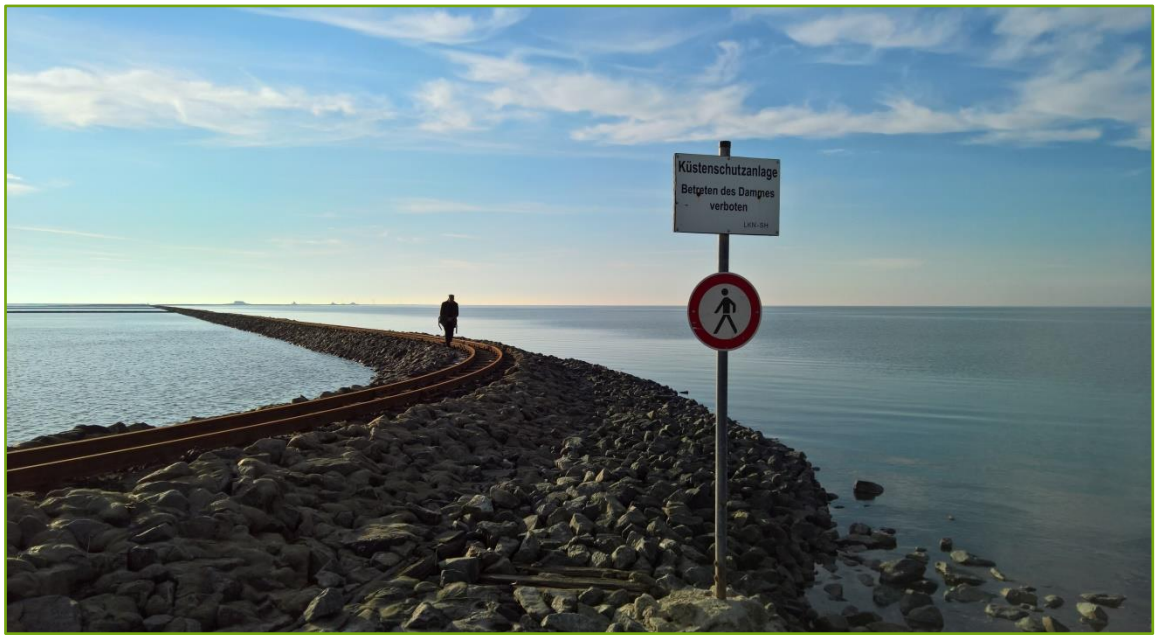

tekst Theo Bakker
foto's Rob Strietman